

ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/XX o výmere XX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/XX o výmere XX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/XX o výmere XX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/XX o výmere XX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/XX o výmere XX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/XX o výmere XX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/XX o výmere XXX m2 ako ostatná plocha, parc.č. XXXX/XX o výmere XXX m2 ako ostatná plocha, parc.č. XXXX/X o výmere 192 mX ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX o výmere XXX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/X o výmere XXXX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/X o výmere XXXX m2 ako ostatná plocha, parc.č. XXXX/X o výmere XXXX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/X o výmere XXX m2 ako ostatná plocha, parc.č. XXXX/X o výmere XXX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/X o výmere XXX m2 ako ostatná plocha, parc.č. XXXX/X o výmere XXX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/X o výmere XX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/X o výmere XXXX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/X o výmere XXXX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/X o výmere XXXX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX o výmere XXX m2 ako ostatná plocha, parc.č. XXXX o výmere XXX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/X o výmere XXX m2 ako ostatná plocha, parc.č. XXXX/X o výmere XXXX m2 ako zastavaná plocha, parc.č. XXXX/X o výmere XXXmX ako zastavaná plocha a parc.č. XXXX/X o výmere XXXmX ako zastavaná plocha. Neoddeliteľnou súčasťou tohto rozsudku je Geometrický plán č. 696/2016 na vymedzenie rozsahu duplicitného vlastníctva k pozemkom p. č.: XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X-:/XX, XXXX/X, XXXX, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX, XXXX, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, ktorý dňa 15.12.2016 vyhotovil Tomáš Kišš, dňa 15.12.2016 autorizačne overil Ing. Ľubomír Šagát a dňa 24.3.2017 pod č. XXX/XXXX úradne overila Ing. Jana Dermeková. Výrokom II. žalobu vo vzťahu k žalovanému v 1. rade zamietol. O trovách konania rozhodol výrokom III. tak, že priznal žalobcom v 1. až 3. rade náhradu trov konania v plnej výške, ktorú je povinný zaplatiť žalovaný v 2. rade s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

1.2 Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 123, § 124, § 126 ods. 1, § 132 ods. 1, § 130 ods. 1,3, § 134 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie poukázal na obsah žaloby, ktorú žalobcovia odôvodnili tým, že vlastníkom sporných pozemkov bol ich právny predchodca U. W. a to v zmysle PKV č. XXXX. Žalovaní - štát a jeho organizácie sporné pozemky užívali ale nikdy ich nevlastnili, vedeli, že jediným ich vlastníkom je poručiteľ, pričom k uzavretiu kúpnej lebo inej zmluvy nedošlo a nemohlo dôjsť ani k vydržaniu pozemkov. Zo zisteného skutkového stavu vyplynulo, že podľa výpisu z LV č. XXXX, kat.úz. R., obec G., okres G. bol vlastníkom sporných pozemkov v čase podania žaloby na súd zapísaný žalovaný 1 - agrokomples NÁRODNÉ VÝSTAVISKO, štátny podnik v podiele 1/1. Ako titul nadobudnutia okrem iných je v liste vlastníctva uvedená N 109/98, NZ 107/98, Z 1857/998-152/98, Osvedčenie N 270/99, NZ 273/99, Z 4427/99-434/99, Osvedčenie N 320/00, Z 5849/2000 -18/20001. V priebehu konania bol podaný na Okresný úrad Nitra katastrálny odbor návrh na opravu chýb v katastrálnom operáte s tým, že zápis vlastníckeho práva štátneho podniku k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXXX vedenom pre ka.úz. R. je nesprávny, správne má byť ako vlastníkom všetkých nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX evidovaná Slovenská republika a štátny podnik má byť evidovaný ako správca. Následne došlo k zmene v tom smere na LV č. XXXX, že ako vlastníkom sporných nehnuteľností je zapísaná Slovenská republika v podiele 1/1 a agrokomples - NÁRODNÉ VÝSTAVISKO, štátny podnik je na liste vlastníctva zapísaný ako správca. Nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu, boli pôvodne zapísané v PKV č. XXXX - G. ako parcela č. XXXX lúka v hone V. lúky o výmere X árov XXmX, parc.č. XXXX močiar v hone V. lúky o výmere XX árov XX m2, parcela č. XXXX/X roľa v hone V. lúky o výmere XX árov 384m2. Ako vlastníkom bol zapísaný U. W., ktorý zomrel dňa 22.3.1978. Pôvodné dedičské konanie po poručiteľovi U. W. bolo vedené na Štátnom notárstve v Nitre pod sp.zn. D 692/78, ktoré bolo ukončené právoplatným rozhodnutím o dedičstve zo dňa 4.5.1978, právoplatne dňa 30.5.1978. Následne podala pozostalá manželka E. W. žiadosť o dodatočné prejednanie dedičstva po poručiteľovi, dedičské konanie prebiehalo na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. D 1969/96, dedičské konanie bolo uznesením č.k. D 1969/96-32 zo dňa 15.12.2004 zastavené z dôvodu, že neboli odstránené vady podaného návrhu a presne označení dediča. Predmetom konania mal byť okrem iného aj majetok poručiteľa - nehnuteľnosti zapísané v O. č. XXXX časť parc.č. XXXX, XXXX, XXXX/X, ktoré sú v užívaní Agrokombinátu a Agrokomplesu Výstavníctvo Nitra. V dedičskom spise sa nachádzala aj identifikácia parciel zo dňa 11.8.1997 parc.č. XXXX roľa XXXmX, parc.č. XXXX močiar XXXXmX, parc.č. XXXX/X roľa XXXXXmX. Z Osvedčenia o dedičstve sp.zn. XXD/XXX/XXXX, D/not XXX/XXXX vyplýva, že žalobcovia v 1. až 3. rade sú právny nástupcami po U. W., nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX.

1.3 V konaní ďalej bolo zistené, že Notárskymi zápisnicami - Osvedčením vyhlásenia o vydržaní vlastníctva k nehnuteľnostiam nadobudol žalovaný 1 vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným

na LV č. XXXX, predložené boli notárske zápisnice: G G zo dňa 1.4.1998, N 270/99, Nz 273/99 zo dňa 23.9.1999, N 320/00, Nz 323/00 zo dňa 6.11.2000, ako aj ďalšie notárske zápisnice predložené v konaní: N 370/97, Nz 374/97, N 75/99, Nz 74/99, N 79/97, Nz 82/97, N 176/97, Nz 175/97, N 107/00, Nz 107/00, Notárska zápisnica z roku 2002 /nečitateľné číslo/, Kúpnu zmluvou zo dňa 10.12.1994 od predávajúceho Agrokombinátu Zobor štátny podnik v likvidácii.

Listom zo dňa 21.6.1991 bolo E. W. žalovaným v 1.rade oznámené, že obdržali jeho žiadosť o vyplatenie náhrady za vyvlastnené pozemky, ktoré Agrokomplex Výstavníctvo užíva. Žiadali o zaslanie rozhodnutia, na základe ktorého boli pozemky vyvlastnené. Bez týchto dokladov nie je možné jeho žiadosť riešiť.

Žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcoví zaslali žalovanému 1 dňa 14.8.2017, 20.11.2017, 24.8.2018 návrh mimosúdnej dohody. Žalovaný 1 odpovedal listom zo dňa 18.9.2017.

1.4 Súd prvej inštancie sa najskôr zaoberal otázkou naliehavého právneho záujmu, keďže v prípade podanej žaloby sa jedná o určovaciu žalobu, kedy žalobcovia sa domáhajú určenia že do dedičstva po poručiteľovi U. W., nar. XX.X.XXXX zomr. XX.X.XXXX patria nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat.úz. R., ktoré sú predmetom tohto sporu. Súd dospel k záveru, že žalobcovia majú naliehavý právny záujem na podanej žalobe, ktorý je daný tým, že existuje aktuálny stav objektívnej neistoty medzi stranami sporu, keď žalobcovia tvrdia, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po ich právneho predchodcu, pričom ako vlastníci sporných nehnuteľností je na liste vlastníctva zapísaný žalovaný v 2.rade a žalovaný v 1. rade je zapísaný ako ich správca. K námietkam žalovaných uviedol, že reštitučný zákon č.229/1991 Zb. je lex specialis k Občianskemu zákonníku, márnym uplynutím lehoty na uplatnenie práva sa právo žalobcov prekludovalo a nie je možné ho priznať, preto treba následne postupovať v zmysel ustanovení Občianskeho zákonníka. Táto otázka bola riešená vo viacerých rozhodnutiach (NS SR sp.zn. 5Cdo 36/1999, 5Cdo 47/2011, nález Ústavného súdu sp.zn. II.ÚS č. 249/2011, 16/2012) podľa ktorých lex specialis neruší platnosť (záväznosť) lex generalis, len jeho primárnu aplikáciu vylučuje až do tej doby, než je zistené (napr. v súdnom konaní), že ustanovenia lex specialis na daný prípad nedopadajú, a preto ich nemožno naň uplatniť; aplikácia ustanovení lex generalis nastupuje preto za týchto predpokladov až sekundárna.

1.5 K posúdeniu aktívnej vecnej legitímácie uviedol, že žalobcovia preukázali, že sú právnymi nástupcami po zomrelom poručiteľovi, a to listinnými dôkazmi - dedičskými rozhodnutiami. K pasívnej vecnej legitímácii žalovaných, uviedol, že v priebehu konania došlo k zmene zápisu v katastri nehnuteľností. Pôvodne bol žalovaný v 1. rade zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX ako vlastníci nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto sporu a žalovaný v 1. rade je zároveň aj správcom majetku, ktorý je vo vlastníctve žalovaného v 2. rade. Následne bol ako vlastníci sporných nehnuteľností na liste vlastníctva zapísaný žalovaný v 2. rade a žalovaný v 1. rade je na liste vlastníctva zapísaný ako správca týchto nehnuteľností, ktorý zastupuje žalovaného v 2. rade. Pasívne vecne legitimovaný v konaní je teda žalovaný v 2. rade ako vlastníci nehnuteľností a proti nemu oprávnené smeruje podaná žaloba, žalovaný v 1.rade ako správca teda nie je pasívne vecne legitimovaný, preto súd voči nemu žalobu zamietol. Súd zároveň poukázal na skutočnosť, že v priebehu konania oznámil vstup do konania ako intervenient na strane žalovaných Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky podľa § 82 CSP, a to z dôvodu, že je zakladateľom žalovaného v 1. rade a vložil majetok štátu do štátneho podniku, preto má právny záujem na výsledku tohto konania titulom zodpovednostných a majetkových vzťahov medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade.

1.6 Súd prvej inštancie sa zaoberal najskôr prvotnou obranou žalovaného v 1. rade, že pozemky boli právnemu predchodcovi žalobcov vyvlastnené. Poukázal na písomnú komunikáciu medzi právnym predchodcom žalobcov a právnym predchodcom žalovaného 1, z ktorej vyplynulo, že U. W. nesúhlasil s navrhnutou kúpnu cenou 0,40 Kčs za m² - list zo dňa 1.9.1971. Následne listom zo dňa 14.9.1971 mu bolo oznámené, že sa začne vyvlastňovacie konanie. Dôkazy o tom, že pozemky boli právnemu predchodcovi žalobcov vyvlastnené žalovaný v 1. rade v konaní nepredložil, pričom nedošlo ani na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia k zápisu vlastníckych práv v pozemno-knižnej vložke, ani v katastri nehnuteľností. Súd poukázal tiež na to, že sám žalovaný 1 vychádzal pri vypracovaní notárskych zápisníc o vydržaní z PKV č. XXXX, pričom pozemková kniha slúži ako zdroj informácií o právnych vzťahoch k pozemkom, ak nie sú zapísané v liste vlastníctva, je bežne používaná pri rozhodovaní súdov vo vlastníckych sporoch a vychádza sa zo zápisov z PKV. Súd zastal názor, že jedinou a poslednou evidenciou o vlastníckom práve k pozemkom pred smrťou poručiteľa je PKV č. XXXX, v konaní nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by svedčil o tom, že by pred smrťou poručiteľa došlo k prevodu vlastníckeho práva k pozemkom, ktoré sú predmetom tohto sporu na inú osobu a preto bolo potrebné vychádzať zo zisteného skutkového stavu a listinného dôkazu - PKV č. XXXX pre kat.úz. G.. Aj v notárskych zápisniciach o vydržaní je konštatované, že pozemky sú vedené na pôvodných vlastníkov. Súd poznamenal, že pokiaľ by neexistovali sporné notárske zápisnice o vydržaní, došlo by

k prededeniu majetku po U. v rámci dedičského konania a notár by vychádzal prvotne z pôvodnej PKV č. XXXX. K odpredaju časti pozemkov Krajskému investorskému útvaru Bratislava /list poručiteľa zo dňa 1.9.1971/ súd uviedol, že tieto pozemky nie sú predmetom tohto sporu - komunikácia sa týkala časti pozemku, ktorý zasahoval do Z. ulice, túto výmeru si žalobcovia neuplatňovali v tomto konaní. Skutočnosť, že nehnuteľnosti neboli prejednané v rámci dedičského konania vedeného pod sp.zn. D 692/78 ešte neznamená, že poručiteľ nebol v čase smrti ich vlastníkom. K znaleckému posudku z 25.4.1970 súd uviedol, že tento sa týkal časti parciel, ktoré slúžili na výstavbu Z. ulice a pozemky mimo Agrokomplexu nie sú predmetom tohto konania. Znalecký posudok iba odčlenil časť parciel pre výstavbu Z. ulice.

1.7 Následne sa súd prvej inštancie zaoberal tým, že zo strany žalovaného v 1.rade malo dôjsť k vydržaniu vlastníckeho práva k sporným pozemkom. Dôvodil, že notárske zápisnice z 1.4.1998, 23.9.1999, 6.11.2000 obsahujú nepravdivú informáciu, že pôvodní vlastníci si nikdy nerobili nároky na predmetné pozemky, keď zo spisu Okresného súdu Nitra sp.zn. D 1969/96 jednoznačne vyplýva, že takéto nároky si robili, keďže v roku 1996 podali žiadosť o dodatočné prejednanie dedičstva, ktoré sa týkalo sporných pozemkov a ktoré skončilo zastavením konania z procesných dôvodov pre nedohľadanie okruhu dedičov žijúcich v zahraničí. Argumentoval, že žalovaní a ich právni predchodcovia nemohli nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, pretože nepreukázali v konaní žiaden právny titul, ktorý by ich oprávňoval k nadobudnutiu vlastníckeho práva, neboli splnené všetky podmienky pre vydržanie, ktoré musia byť splnené súčasne. Subjekt, ktorý sa dovoľáva súdnej ochrany musí preukázať okolnosti, z ktorých možno usudzovať jeho dobromyseľnosť, teda okolnosti svedčiacie o poctivosti právneho dôvodu nadobudnutia vecí, nie samú dobromyseľnosť ako vnútorné presvedčenie - psychický stav. Narušenie dobrej viery nastane okamihom, keď sa stali známymi skutočnosťami, ktoré z hľadiska objektívneho posudzovania museli u neho dôvodne vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec patrí a takými skutočnosťami sú informácie od žalobcov - listy z 14.8.2017, 18.9.2017. Súd prvej inštancie sa stotožnil s argumentáciou žalovaného 1 v tom smere, že je potrebné rozlišovať situáciu na strane žalovaných ohľadne ich právnej formy a je potrebné rozlišovať medzi príspevkovou organizáciou Agrokomplex - výstavníctvo Nitra zriadenou v roku 1989 z rozhodnutia Ministerstva poľnohospodárstva a výživy SSR, ktorá ku dňu 31.12.2007 zanikla zrušením bez právneho nástupcu na základe rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR, následne od 1.1.2008 prešli všetky práva a povinnosti zo zákona /§ 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z.z./ na zriaďovateľa príspevkovej organizácie - Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR, resp. na Slovenskú republiku, pričom zriaďovateľ vložil majetok do štátneho podniku - žalovaného 1 založeného dňa 1.1.2008. Je potrebné rozlišovať prípadné možné nadobúdacie tituly jednotlivých subjektov, avšak nič to nezmenilo na právnom názore súdu, že ani u jedného z týchto subjektov nie sú splnené podmienky na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. U príspevkovej organizácie sa súd nestotožnil s tým, že príspevková organizácia nadobudla vlastnícke právo k pozemkom vydržaním v zmysle predložených osvedčení vyhlásení o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli vydané formou notárskej zápisnice spísanej dňa 1.4.1998, 23.9.1999, 6.11.2000, pretože príspevková organizácia nepreukázala na základe akého titulu vstúpila do držby a že bola dobromyseľná. Súd zdôraznil, že Agrokomplex - príspevková organizácia musel vedieť, že vlastníkom pozemkov bol U. W. na základe O. č. XXXX, rovnako vedel o písomnej komunikácii medzi ním a U. W. ohľadne pozemkov, keď sa na kúpnej cene sa nedohodli, a najmä nebola pravdivá informácia uvádzaná v notárskych zápisniciach, že pôvodní vlastníci sa o nehnuteľnosti nezaujímajú, keď dedičia po poručiteľovi sa domáhali prededenia pozemkov. Tieto všetky okolnosti nasvedčovali tomu, že príspevková organizácia nemohla byť dobromyseľná a nemohlo dôjsť k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním a preto súd dospel k záveru, že príspevková organizácia nenadobudla vlastnícke právo k pozemkom, ktoré sú predmetom tohto sporu, vydržaním.

1.8 Následne keďže súd vyslovil, že vlastnícke právo príspevkovej organizácii nikdy nepatrilo, nemohlo ex lege vlastnícke právo k dotknutým pozemkom zrušením príspevkovej organizácie prejsť na zriaďovateľa resp. na Slovenskú republiku a do správy zriaďovateľa. Čo sa týka prechodu práv a povinností z príspevkovej organizácie na štátny podnik, súd uviedol, že išlo o tzv. „papierovú zmenu“, pretože na žalovaného 1 prešli všetky práva a povinnosti príspevkovej organizácie, boli navzájom prepojené a z toho potom vyplýva, že pokiaľ príspevková organizácia nebola dobromyseľná ohľadne nadobudnutia pozemkov, nemohol byť dobromyseľný ani štátny podnik. Žalovaný 1 argumentoval tým, že nová vydržacia doba plynula od 1.1.2008, kedy pozemky v dôsledku zrušenia príspevkovej organizácie ex lege prešli do vlastníctva štátneho podniku, aj keby súd pripustil túto argumentáciu, minimálne v roku 2017 musela byť narušená jeho dobromyseľnosť s poukazom na listy zo dňa 14.8.2017, 18.9.2017 - odpoveď žalovaného 1 a zo dňa 20.11.2017, ktorých obsah musel spochybníť dobromyseľnosť obidvoch žalovaných, a preto nemohla uplynúť 10 ročná vydržacia lehota počítaná od

1.1.2008. K námietkam ohľadne obsahu listov súd uviedol, že pre stratu dobrej viery držiteľa je určujúce, kedy sa mu dostane informácia objektívne spôsobilá na to, aby zapochyboval o tom, že mu vec patrí. Obsah listov podľa názoru súdu mohol spochybniť dobromyseľnosť žalovaných, pretože hovorí o PKV č. XXXX, z ktorej svedčí vlastníctvo pre U. W., hovorí o komunikácii E. W. s podnikom Agrokomplex Výstavníctvo z roku 1989, hovorí o komunikácii Oskara Goldnera so štátnym podnikom Agrokomplex Národné Výstavnisko z roku 1971, hovorí o rozsahu vlastníctva a označenom v geometrickom pláne, na LV č. XXXX a v duplicitne v O. č. XXXX aj v jednotlivých notárskych zápisniciach, teda ide o skutočnosti objektívne spôsobilé na to, aby u žalovaných vyvolali pochybnosti o vlastníckom práve k sporným pozemkom. Dodal, že o odoslaní listov svedčili aj predložené podacie lístky zo dňa 14.8.2017 a 21.11.2017 a predložená bola aj urgencia zo dňa 24.8.2018 opatrená pečiatkou žalovaného 1, ktorá odkazuje a potvrdzuje predchádzajúce listy zo dňa 22.5.2017, 14.8.2017, 20.11.2017.

1.9 K argumentom, že „právo patrí bdelym“ súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že sporné nehnuteľnosti neboli predmetom dedičského konania po U. W., tieto sa pokúšali dodatočne prejednať v roku 1996, konanie bolo zastavené v roku 2004, potom opätovne v dedičskom konaní v roku 2009, následne dedičia rokovali so žalovaným 1 o čom svedčí aj písomná komunikácia - listy z roku 2017, 2018 a následne v roku 2019 bola podaná žaloba. K nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo dňa 16.3.2016 podľa ktorého, dobromyseľnému nadobúdateľovi vlastníckeho práva musí byť v právnom štáte poskytnutá súdna ochrana aj pre pôvodným / skutočným / vlastníkom súd uviedol, že citované rozhodnutie Ústavného súdu SR nie je možné aplikovať na prejednávany spor, pretože v prípade žalovaných sa nejedná o dobromyseľných nadobúdateľov a v prípade žalobcov sa nejedná o nedbalých vlastníkov. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcom v 1. až 3. rade súd náhradu trov konania priznal v plnej výške, nakoľko vo veci mali žalobcovia úspech, a to proti neúspešnej strane, teda žalovanému v 2. rade. V konaní súd videl dôvody hodné osobitného zreteľa v okolnostiach danej veci s poukazom na ustanovenie § 257 CSP v tom, že pôvodne bol ako vlastník sporných nehnuteľností evidovaný na liste vlastníctva žalovaný 1 a žaloba smerovala správne aj voči nemu a skutočnosť, že v priebehu konania došlo k zmene na liste vlastníctva nespôsobili žalobcovia. Uvedené, však malo za následok, že žaloba bola vo vzťahu k žalovanému 1 zamietnutá a ten mal úspech vo veci, nie však v takom zmysle, aby súd zaviazal žalobcov nahraďiť mu trovy, keďže žaloba bola pôvodne podaná správne, ale ani v tom smere, aby žalovaného 1 zaviazal žalobcom nahraďiť trovy konania.

2.1 Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním v zákonnej lehote žalovaný v 2. rade, a to voči vyhovujúcemu výroku I. a výroku III. o trovách konania. Napadnutý rozsudok trpí vadami, ktoré zakladajú odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h). Namietal právne posúdenie súdu prvej inštancie, že v danej veci je naliehavý právny záujem na požadovanom určení. V prípade, ak po smrti poručiťľa nadobudla sporné pozemky iná osoba (v tomto prípade žalovaný v 2. rade), nie je daný naliehavý právny záujem na určení, že sporné pozemky boli v čase smrti poručiťľa žalobcov v jeho vlastníctve. Určením vlastníckeho práva poručiťľa žalobcov k okamihu jeho smrti sa právne postavenie žalobcov nijako nemení a nimi požadované určenie pre nich nemôže byť nijako užitočné. Nie je teda daný naliehavý právny záujem na žalobcami požadovanom určení.

2.2 Napádané rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, že poručiťľ žalobcov bol v čase jeho smrti vlastníkom sporných pozemkov, pričom toto nesprávne právne posúdenie je založené na nesprávnom skutkovom zistení, že posledný zápis v PKV č. XXXX odráža skutočný stav veci v čase smrti poručiťľa žalobcov. V tomto smere dôvodil, že sú to žalobcovia, kto je povinný preukázať, že poručiťľ bol v čase svojej smrti vlastníkom sporných nehnuteľností. Keďže samotní žalobcovia spochybnili, že PKV č. XXXX je dôkazom o skutočnom stave veci v čase smrti poručiťľa žalobcov, nemal súd prvej inštancie na obsah PKV č. XXXX pri vyhodnocovaní stavu veci platného v okamihu smrti poručiťľa vôbec prihliadať a bolo povinnosťou žalobcov predložiť takú relevantnú listinu, ktorá by preukazovala, aká konkrétna časť pozemkov evidovaných naposledy v PKV č. XXXX patrila poručiťľovi v čase jeho smrti. Neobstojí pritom súdom prevzaté tvrdenie žalobcov, že predmetom konania nie je celý rozsah pozemkov evidovaných v PKV š. XXXX. Tvrdenie žalobcov, že v čase smrti poručiťľa patrila poručiťľovi práve tá časť pozemkov evidovaných v PKV č. XXXX, ktorej sa týka toto konanie a ktorej vlastníkom je žalovaný v 2. rade, totiž nie je ničím preukázané. Namietali, že súd vo vzťahu k otázke rozsahu vlastníckeho práva poručiťľa žalobcov v čase jeho smrti nesprávne preniesol dôkazné bremeno na žalovaných. Zastal názor, že žalovaný v konaní predložil celý rad dôkazov preukazujúcich, že poručiťľ pred svojou smrťou postupne strácal vlastnícke právo k pozemkom evidovaným v PKV č. XXXX a po zaevidovaní posledného zápisu v PKV č. XXXX celkom zrejme dochádzalo k takému nakladaniu s predmetnými parcelami č. XXXX, XXXX a XXXX/X, ktorého výsledkom bolo, že poručiťľovi

ostalo zachované vlastnícke právo k dotknutým pozemkom iba v časti parcely č. XXXX o výmere XX mX a v časti parcely č. XXXX/X o výmere XXX m², pričom tieto zostatkové časti predmetných parcel už boli prejednané v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. XXD XXX/XXXX. Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie, že znalecký posudok z 25.4.1970 sa týkal len časti parcel, ktoré boli mimo areálu Agrokomplexu, pričom pozemky mimo Agrokomplexu nie sú predmetom tohto konania, žalovaný uviedol, že predmetným znaleckým posudkom nepreukazoval nadobudnutie sporných nehnuteľností, ale preukazoval, že poručiteľ žalovaných po zaevidovaní posledného zápisu v PKV č. XXXX postupne strácal vlastnícke právo k jednotlivým častiam parcel č. XXXX, XXXX a XXXX/X, a teda O. č. XXXX nie je dôkazom o rozsahu vlastníckeho práva poručiteľa žalobcov v čase jeho smrti.

2.3 V ďalších dôvodoch namietal právny záver súdu prvej inštancie, že žalovaný v 2. rade nemohol vydržať vlastnícke právo k dotknutým pozemkom. Podľa názoru žalovaného v 2. rade samotná skutočnosť, že Príspevková organizácia prípadne nebola vlastníkom sporných pozemkov, nemá žiaden dopad na vydržanie vlastníckeho práva k sporným pozemkom zo strany žalovaného v 2. rade. Žalovaný v konaní preukázal, že aj v prípade, ak by súd dospel k záveru, že žalovaný v 2. rade nenadobudol vlastnícke právo k sporným pozemkom derivatívnym spôsobom ex lege (na základe § 21 ods. 13 ZoRPVS a v dôsledku zrušenia Príspevkovej organizácie), nadobudol ho originárnym spôsobom - vydržaním, a to najneskôr dňa 01.01.2018. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný v 2. rade nemal a ani nemohol mať pochybnosti o oprávnenosti svojej držby, keďže sa dôvodne domnieval, s ohľadom na evidenciu vlastníckeho práva k sporným pozemkom v prospech Príspevkovej organizácie v katastri nehnuteľností na základe nespochybnených právnych titulov, že naňho priamo zo zákona prešlo vlastnícke právo k sporným pozemkom z Príspevkovej organizácie, a to dňom uvedeným v druhej vete § 21 ods. 13 ZoRPVS, t. j. že sporné pozemky nadobudol ex lege. Objektívne sa teda javila existencia titulu nadobudnutia vlastníckeho práva k sporným pozemkom. Argumentoval, že boli kumulatívne splnené podmienky, že žalovaný v 2. rade bol oprávneným držiteľom sporných pozemkov, oprávnená držba žalovaného v 2. rade existovala nepretržite počas celej zákonom stanovenej vydržacej doby (ktorá uplynula najneskôr k 31.12.2017), sporné pozemky sú spôsobilým predmetom vydržania. Zdôraznil, že súd prvej inštancie sa v napádanom rozhodnutí otázkou vydržania vlastníckeho práva žalovaným v 2. rade nezaoberal. Poukázal na skutočnosť, že žalovaní v konaní nikdy netvrdili, že vlastníkom sporných pozemkov je (príp. niekedy bol) žalovaný v 1. rade a že žalovaný v 1. rade tieto pozemky vydržal. Žalovaní v konaní jasne prezentovali, že vlastníkom sporných pozemkov je žalovaný v 2. rade, pričom aj vydržanie a s tým spojenú dobromyseľnosť žalovaní tvrdili výlučne vo vzťahu k žalovanému v 2. rade (nie vo vzťahu k žalovanému v 1. rade).

2.4 Žalovaný v konaní preukázal, že časť sporných nehnuteľností nadobudla Príspevková organizácia inak než vydržaním, a to kúpnu zmluvou uzavretou s Agrokombinátom „ZOBOR“, štátnym podnikom v likvidácii. Súd prvej inštancie sa pritom v napádanom rozhodnutí touto skutočnosťou vôbec nezaoberal a neuviedol, či predmetnú kúpnu zmluvu prípadne považuje za neplatnú a ak áno, tak z akého dôvodu. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť, keď v napádanom rozhodnutí nie je žiadnym spôsobom riešená otázka (ne)platnosti predmetnej kúpnej zmluvy, zastal názor, že súd prvej inštancie nepovažoval predmetnú kúpnu zmluvu za neplatnú, a teda vo vzťahu k sporným pozemkom, ktorých sa predmetná kúpna zmluva týka, bolo dané vlastnícke právo Príspevkovej organizácie a toto vlastnícke právo následne prešlo na žalovaného v 2. rade ex lege už dňa 01.01.2008. Už na základe tejto skutočnosti nemalo byť vo vzťahu k predmetnej časti sporných pozemkov žalobe vyhovené.

2.5 V prípade, ak by odvolací súd predsa len dospel k záveru, že v časti, v ktorej sa súd prvej inštancie zaoberá nespĺnením požiadavky dobromyseľnosti držby, sa predmetné závery týkajú (aj) žalovaného v 2. rade, namietal, že napádané rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, že žalovaný v 2. rade nebol dobromyseľným držiteľom sporných pozemkov. Žalovaný v 2. rade nemal a ani nemohol mať pochybnosti o oprávnenosti svojej držby, keďže sa dôvodne domnieval, že naňho priamo zo zákona prešlo vlastnícke právo k sporným pozemkom z Príspevkovej organizácie. Súd prvej inštancie ďalej dospel k nesprávnemu záveru, že obsah listov zo dňa 14.08.2017, 18.09.2017, 20.11.2017 a 24.08.2018 bol spôsobilý narušiť dobromyseľnosť žalovaných. Poukázal na obsah týchto listov dôvodiac, že v ňom nie sú uvedené žiadne skutočnosti, ktorými by bolo akýmkoľvek spôsobom spochybnené vlastnícke právo žalovaného v 2. rade a nie je v ňom vôbec uvedené, ktorých pozemkov sa týka. Nestačí pritom poukaz na PKV č. XXXX, keďže z tohto nijako nevyplýva, ktorých pozemkov sa mala týkať spornosť vlastníctva, ani čím by mala byť táto spornosť založená. Keďže súd prvej inštancie sa s tvrdeniami žalovaných týkajúcich sa predmetnej písomnej komunikácie žiadnym spôsobom nevysporiadal, napádané rozhodnutie je z tohto dôvodu nepreskúmateľné. Zdôraznil, že súd prvej inštancie zároveň dospel k nesprávnemu skutkovému záveru, že žalovaným bol doručený žalobcami predložený list zo dňa 20.11.2017, ktorého prílohou mal byť geometrický plán č. 696/2016

a to len na základe toho, že žalobcovia predložili do konania podací lístok zo dňa 21.11.2017, ktorý však nie je potvrdením o doručení. V tejto súvislosti zdôraznil, že vydržanie nie je derivatívnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva, t. j. nejde o nadobudnutie vlastníckeho práva odvodené od vlastníckeho práva predchádzajúceho vlastníka, a aj z tohto dôvodu nemožno na ťarchu žalovaného v 2. rade započítavať skutočnosti, ktoré sa týkajú výlučne Príspevkovej organizácie.

2.6 Žalovaný v 2.rade ďalej namietal, že súd prvej inštancie si svoju povinnosť poskytnúť predbežné právne posúdenie a označiť sporné skutočnosti nesplnil, keď v rámci predbežného právneho posúdenia sa predovšetkým vôbec nevysporiadal s otázkou nadobudnutia vlastníckeho práva k sporným pozemkom zo strany žalovaného v 2. rade (či už vydržaním alebo ex lege v dôsledku zrušenia príspevkovej organizácie), pričom žalovaní ani len nemohli z ničoho vyvodiť, že súd prvej inštancie sa s ich argumentáciou nestotožňuje a že nadobudnutie vlastníckeho práva žalovaným v 2. rade považuje za sporné, v dôsledku čoho je pre žalovaných napádané rozhodnutie prekvapivé. Nesúhlasil tiež s právnym posúdením súdu, že na prejednávaný spor nemožno aplikovať nález Ústavného súdu zo dňa 16.03.2016, sp. zn. I. ÚS 549/2015, pričom toto nesprávne právne posúdenie je založené na nesprávnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie. Žalovaný v 2. rade nadobudol sporné nehnuteľnosti v dobrej viere, že ich nadobúda od toho, komu patrí vlastnícke právo. Vychádzal pritom z údajov katastra nehnuteľností opierajúcich sa o existentné a nikým nespochybnené nadobúdacie tituly. Na druhej strane, žalobcovia (príp. ich právni predchodcovia) neboli bdeli pri ochrane svojich práv, keď napriek tomu, že vlastnícke právo k sporným pozemkom bolo v priebehu rokov 1998 - 2000 zapísané do katastra nehnuteľností v prospech Príspevkovej organizácie, napriek uskutočneniu až dvoch dedičských konaní, v ktorých sa ustaloval okruh dedičov po poručiťovi (D 692/78, D 1969/96), boli žalobcovia (príp. ich právni predchodcovia) nečinní ďalších viac než 14 rokov (kedy došlo k podaniu žaloby). S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti je zrejma hrubá nedbalosť žalobcov (príp. ich právnych predchodcov) vo vzťahu k ochrane vlastných (domnelých) práv, pričom na túto skutočnosť bolo potrebné prihliadnúť pri posudzovaní kolízie domnelých práv žalobcov a práv žalovaného v 2. rade ako dobromyseľného nadobúdateľa sporných pozemkov. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napádané rozhodnutie v jeho I. a III. výroku tak, že žalobu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade zamietne a prizná žalovanému v 2. rade náhradu trov konania v plnej výške, prípadne, aby napádané rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním v zákonnej lehote aj žalovaný v 1. rade, a to voči vyhovujúcemu výroku I., a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Uviedol, že napriek skutočnosti, že žaloba bola II. výkonom napádaného rozhodnutia voči žalovanému v I. rade zamietnutá, žalovaný má záujem na výsledku konania a je napádaným rozhodnutím priamo dotknutý na svojich právach, keďže ako štátny podnik je žalovaný v 1. rade správcom majetku štátu, o ktorý ide, a využíva predmetný majetok pri svojej činnosti. Pre prípad, ak odvolací súd odmietne konať so žalovaným v 1. rade ako s odvolateľom, žalovaný v 1. rade na základe vyššie uvedených dôvodov oznamuje svoj vstup do konania v pozícii intervenienta na strane žalovaného v 2. rade. Ďalej žalovaný v 1. rade v odvolaní uviedol prakticky totožné dôvody ako žalovaný v 2.rade.

4.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie voči výrokom I. a III. podal odvolanie aj intervenient vystupujúci na strane žalovaných, ktorému bol zo strany žalovaného v 2. rade udelený súhlas na podanie odvolania. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že odvolací súd žalobu voči žalovanému v 2.rade zamietne a zároveň prizná žalovanému v 2.rade náhradu trov konania v plnej výške. V prvom rade intervenient namietal posúdenie súdu prvej inštancie o existencii nalievavého právneho záujmu na strane žalobcov a to v súvislosti s reštitučnými zákonmi. Namietal názor súdu, že dôkazy o vyvlastnení (a teda existencii reštitučného nároku) mali súdu predložiť žalovaní resp. intervenient. Nesúhlasil s takým názorom súdu (navyše neodôvodneným), podľa ktorého sa márnym uplynutím prekluzívnej lehoty na podanie reštitučného nároku obracia dôkazné bremeno tak, že existenciu vyvlastnenia, resp. iného dôvodu na reštitúciu, majú v súdnom konaní dokazovať žalovaní, resp. subjekt, ktorý je v danom čase vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník. Zastal názor, že určením vlastníckeho práva poručiťeľa žalobcov k okamihu jeho smrti sa právne postavenie žalobcov nijako nemení. Naliehavý právny záujem na žalobcami požadovanom určení preto nie je daný ani preukázaný.

4.2 K posúdeniu vyvlastnenia zo strany súdu prvej inštancie prezentoval názor, že nepriame dôkazy o vyvlastnení stačia na to, aby sa súd touto otázkou zaoberal oveľa dôslednejšie a riadne vysvetlil svoj názor, že k vyvlastneniu nedošlo. Aj existencia stavebného povolenia alebo obdobného dokumentu vydaného na to príslušným orgánom môže významným spôsobom signalizovať skutočnosť, že došlo k vyvlastneniu. V predmetnej veci pritom boli predložené viaceré stavebné a kolaudačné povolenia, na

ktoré je potrebné nahliadať aj z hľadiska doby v ktorej boli vydané, okolností, za ktorých boli vydané a okolností, ktoré nasledovali. Predmetné povolenia boli vydané za minulého režimu, v dobe, kde sa preukázateľne snažil príslušný subjekt od poručiteľa nehnuteľnosti odkúpiť a v prípade nezrealizovania takéhoto právneho úkonu bola preukázateľne nastolená otázka vyvlastnenia. Zároveň je potrebné v tejto súvislosti prihliadať na následné správanie resp. opomenutie poručiteľa a jeho manželky, z ktorých sa zdá, že predmetné nehnuteľnosti už nepovažovali za svoj majetok (viď závet poručiteľa, vyhlásenia manželky poručiteľa pri dedičskom konaní).

4.3 Pokiaľ išlo o posúdenie vydržania, intervenient nepovažoval zdôvodnenie súdu prvej inštancie za dostatočné a preukázané, pretože súd sa vôbec nevenoval dobromyseľnosti štátu - Slovenskej republiky, resp. vydržaním zo strany štátu. Podľa názoru intervenienta samotná skutočnosť, že Príspevková organizácia prípadne nebola vlastníkom predmetných pozemkov, nemá žiaden dopad na vydržanie vlastníckeho práva k predmetným pozemkom zo strany žalovaného v 2. rade. V konaní pritom bolo preukázané, že aj v prípade, ak by súd dospel k záveru, že žalovaný 2. rade nenadobudol vlastnícke právo k predmetným pozemkom derivatívnym spôsobom ex lege, nadobudol ho originárnym spôsobom - vydržaním, a to najneskôr dňa 01.01.2018. Poukázal na obsah listov zo dňa 14.08.2017, 18.09.2017, 20.11.2017 a 24.08.2018 dôvodiac, že súd dospel k nesprávnemu záveru, že obsah týchto listov bol spôsobilý narušiť dobromyseľnosť žalovaných.

4.4 Intervenient namietal aj posúdenie rozsahu vlastníckeho práva poručiteľa v dobe jeho smrti dôvodiac, že posledný zápis v PKV č. XXXX neodráža skutočný stav vecí v čase smrti poručiteľa žalobcov a poručiteľ žalobcov nebol v čase svojej smrti vlastníkom predmetných pozemkov. Namietal, že súd vo vzťahu k otázke rozsahu vlastníckeho práva poručiteľa žalobcov v čase jeho smrti nesprávne preniesol dôkazné bremeno na žalovaných. Poukázal na to, že žalovaný v konaní predložil dôkazy, ktoré preukazujú, že poručiteľ pred svojou smrťou postupne strácal vlastnícke právo k pozemkom evidovaným v PKV č. XXXX, medzi ktoré patrí znalecký posudok z 25.04.1970, list MSCPV z 15.03.1971, list poručiteľa z 01.09.1971 adresovaný MPSCV či obsah dedičského spisu D 692/78.

4.5 K bdelosti žalobcov intervenient zastal názor, že žalobcovia (príp. ich právni predchodcovia) neboli bdelí pri ochrane svojich práv. Vlastnícke právo k predmetným pozemkom bolo už v priebehu rokov 1998 - 2000 zapísané do katastra nehnuteľností v prospech Príspevkovej organizácie, pričom určenia, že predmetné pozemky patria do dedičstva po ich poručiteľovi, sa domáhajú prvýkrát až na základe žaloby podanej v roku 2019, t. j. po skoro 20 rokoch. Čo sa týka dedičských konaní, druhé dedičské konanie (D 1969/96) bolo začaté na návrh manželky poručiteľa až po vyše 18 rokoch od skončenia predošlého dedičského konania, preto v žiadnom prípade nemožno hovoriť o bdelosti žalobcov resp. ich právnych predchodcov. Aj od skončenia posledného dedičského konania, v ktorom bol ustálený okruh dedičov, ubehlo ďalších vyše 8 rokov, kým žalobcovia podali predmetnú žalobu. S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti mali za to, že je zrejme hrubá nedbalosť žalobcov (príp. ich právnych predchodcov) vo vzťahu k ochrane vlastných (domnelých) práv.

5. Žalobcovia k odvolaniam žalovaných ako aj intervenienta vo svojom vyjadrení uviedli, že odvolanie žalovaného 1/ a 2/ sú v zásade identické. Žalovaní opakujú svoju obrannú argumentáciu, ktorú v priebehu súdneho konania menili a postupne dopĺňali. Nepovažovali za účelné kopírovať svoje predchádzajúce vyjadrenia, a preto v plnej miere poukázali na svoju predchádzajúcu argumentáciu. Uviedli, že v žiadnom prípade sa nejedná o prekvapujúce rozhodnutie, nakoľko sudca na pojednávaní predbežne vyjadril k viacerým otázkam s ohľadom na v danom čase vykonané dokazovanie a žalovaní mohli reagovať. Dodali, že súd neprenášal dôkazné bremeno - žalobcovia preukázali svoje tvrdenia dôkazmi a preto bol žalovaný vyzvaný na preukázanie svojich tvrdení, napríklad preukázanie vyvlastnenia. Keďže žalobcovia preukázali svoj nárok a vyvrátili tvrdenia žalovaných konkrétnymi dôkazmi a žalovaný nedokázal reagovať, súd s ohľadom na dôkazy rozhodol. Odvolanie intervenienta žalobcovia označili za opakovanie argumentácia žalovaných. Intervenient sa napríklad vracia k otázke reštitúcie napriek tomu, že pozemky boli neoprávnene odnímané až v deväťdesiatych rokoch a reštitučné predpisy aplikované na odňatie pozemkov spred roka 1990 tak zjavne použiť nemožno. Opätovne žalobcovia poukázali na svoje početné vyjadrenia aj ohľadom odvolania intervenienta. Navrhli, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny a priznal žalobcom nárok na náhradu trov konania.

6. Žalovaný v 2. rade vo svojej replike uviedol, že zásadne nesúhlasí s tvrdeniami žalobcov. Predovšetkým nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že žalovaný v priebehu konania menili svoju obranu argumentáciu, pretože žalovaný od počiatku tvrdil, že nadobudol sporné nehnuteľnosti ex lege prechodom vlastníckeho práva z príspevkovej organizácie, ktorá sa stala vlastníkom týchto

nehnutelností či už v dôsledku ich vyvlastnenia, alebo tým, že ich vydržala. Vychádzajúc zo skutočného skutkového a právneho stavu veci, žalovaný dôvodne uplatnil argument samostatného vydržania vlastníckeho práva žalovaným 2/. Považovali za nepravdivé tvrdenie žalobcov, že preukázali dôvodnosť žaloby pomocou početných dôkazov, pretože žalobcovia opreli svoje tvrdenia iba o jediný dôkaz, a to výpis z PKV v číslo XXXX.. Napadnuté rozhodnutie nepovažoval za správne, naopak, súd prvej inštancie sa dopustil zásadných pochybení, ktoré majú za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

7. Žalobcovia k tvrdeniam uvedeným v duplike žalovaného v 2. rade uviedli, že sú toho názoru, že ich nárok je jasne daný a bol preukázaný. Následne poukázali na možné procesné nedostatky na strane žalovaných, v dôsledku, ktorých by bolo možné odmietnuť, respektíve zamietnuť ich odvolania. Na strane žalovaných v konaní vystupovali 2 subjekty, pričom v podaniach sa rozlišuje, či sú podávané v mene žalovaného 1/ alebo žalovaného 2/. Poukázali na skutočnosť, že právni zástupcovia žalovaného 1/ prevzali výhradne jeho právne zastupovanie a právne zastupovanie žalovaného 2/ v tomto konaní nastalo až na základe splnomocnenia zo dňa 5.8.2021. V rámci prvoinštančného konania žalovaný 2/ právneho zástupcu nemal a v konaní ani nijako nevystupoval, pretože na pojednávaní sa žalovaný 2/ nezúčastňoval a nepredkladal ani akékoľvek písomné vyjadrenia. Súlade s uvedeným súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že výrokom II. žalobu voči žalovanému 1/ zamietol, zatiaľ čo výrokom 1/ žalobe vyhovel. Nakoľko žaloba bola voči žalovanému 1/ zamietnutá a žalovaný netvorili akýkoľvek druh procesného spoločenstva, pričom žalovaný 1/ nemal právo odvolanie podať s poukazom na § 359 CSP, súd by mal odvolanie žalovaného 1/ v celom rozsahu odmietnuť, pretože bolo podané neoprávnenou osobou. Ďalej žalobcovia uviedli, že žalovaný 2/ svojou prvú procesnú obranu v tomto konaní prezentoval až vo vlastnom odvolaní zo dňa 05.08.2021 a dovtedy žalovaný 2/ v tomto konaní neuvádzal na svoju obranu žiadne argumenty. Vzhľadom k uvedenému považoval obranu žalovaného 2/ za zjavne oneskorenú, išlo de facto o novú procesnú obranu žalovaného 2/, a preto je potrebné postupovať podľa § 366 CSP, podľa ktorého odvolací súd nemôže prihliadnuť na novoty predložené v odvolacom konaní.

8. Žalovaný v 2.rade k duplike žalobcov uviedol, že žalobcovia v druhej časti svojej dupliky poukazujú na potrebu odmietnutia odvolania žalovaného 1/ podľa § 386 písm. b) CSP, pretože bolo podané neoprávnenou osobou. V tomto smere žalovaný v 2. rade uviedol, že prípadným odmietnutím odvolania žalovaného v 1. rade nemôže byť nijako dotknuté odvolanie žalovaného v 2. rade. Zdôraznil, že tvrdenia žalobcov sú nesprávne, odporujúce skutkovému a právnomu stavu veci, keďže žalovaný v 1. rade vystupoval v tomto konaní nielen vo vlastnom mene, ale aj v mene žalovaného v 2. rade; v prospech žalovaného v 2. rade musia byť zohľadnené aj prednesy intervenienta na strane žalovaných; súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci. Ďalej dôvodil, že žalovaný v 1. rade je oprávnený konať v mene žalovaného v 2. rade vo veciach týkajúcich sa spornosti vlastníckeho práva žalovaného v 2. rade a to s poukazom na § 6 ods. 2 Zákona o štátnom podniku, podľa ktorého podnik koná v mene vlastníka majetku, ktorý spravuje podľa odseku 1, v konaní pred súdom a orgánmi verejnej správy; obdobne je oprávnený konať v mene štátu vo veciach, ak vlastnícke právo štátu je sporné. Žalovaný v 1. rade v priebehu konania v rámci jednotlivých svojich prednesov uvádzal tak skutočnosti na vlastnú obranu (v časti týkajúcej sa nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade), ako aj skutočnosti na obranu žalovaného v 2. rade (ostatná časť argumentácie žalovaného v 1. rade). Od počiatku konania bol žalovaný v 1. rade oprávnený konať v mene žalovaného v 2. rade na základe zákonného zmocnenia, pričom splnomocnenec žalovaného v 1. rade zastupoval žalovaného v 1. rade pri všetkých úkonoch žalovaného v 1. rade bez rozdielu, t. j. tak pri úkonoch, ktoré žalovaný v 1. rade realizoval vo vlastnom mene (na vlastnú obranu), ako aj pri úkonoch, ktoré žalovaný v 1. rade realizoval v mene (na obranu) žalovaného 2. rade. Išlo teda zákonné zmocnenie štátneho podniku konať pred súdom v mene štátu.

9. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie žalovaného v 2.rade a intervenienta boli podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v 2. rade a intervenienta nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil v napadnutom vyhovujúcom výroku (I.), ako aj vo výroku o trovách konania (III.). Odvolanie žalovaného v 1.rade odvolací súd odmietol podľa § 386 písm.b) CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Odvolací súd rozhodujúc o odvolaní podanom žalovanými a intervenientom, preskúmal napadnutý rozsudok, konanie, ktoré mu predchádzalo, ako aj dôvody odvolania a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, dôkazy správne vyhodnotil a vec po právnej stránke správne posúdil a jeho závery majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok aj podrobne a v dostatočnej miere po skutkovej i právnej stránke odôvodnil. S rozsudkom súdu prvej inštancie a s jeho odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto na správnosť týchto dôvodov podľa § 387 ods. 2 CSP iba poukazuje bez toho, aby ich sám podrobne opakoval.

13. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

14. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

15. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním v zákonnej lehote žalovaný v 1.rade a to voči vyhovujúcemu výroku I. Súd prvej inštancie výkonom II. žalobu voči žalovanému v 1.rade zamietol. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia odvolací súd dospel k záveru, že ide o rozhodnutie, proti ktorému vo výroku I. podala odvolanie neoprávnená osoba v zmysle § 386 písm. b) CSP. Osobou oprávnenou podať odvolanie je v prvom rade tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak odvolanie podala sporová strana, je povinnosťou odvolacieho súdu skúmať, či napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté v jej neprospech. Podmienkou subjektívnej prípustnosti odvolania je existencia ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím. Túto ujmu je potrebné posudzovať výlučne z hľadiska procesného, pričom sa musí vychádzať z výroku rozhodnutia napadnutého odvolaním. V danom prípade súd prvej inštancie výkonom II. žalobu voči žalovanému v 1.rade zamietol, t.j. súd prvej inštancie vyhovel procesnému návrhu žalovaného v 1.rade, ktorý žiadal žalobu zamietnuť. Žalovaný v 1.rade dôvodil, že má záujem na výsledku konania a je napádaným rozhodnutím priamo dotknutý na svojich právach, keďže ako štátny podnik je žalovaný v 1. rade správcom majetku štátu, o ktorý ide, a využíva predmetný majetok pri svojej činnosti. Odvolací súd nepovažoval tento argument za dôvodný, pretože v konaní vystupoval aj žalovaný v 2.rade Slovenská republika v zast. Agrokomplex NÁRODNÉ VÝSTAVISKO, štátny podnik, ktorý subjekt tiež podal odvolanie proti predmetnému rozsudku. Toto odvolanie odvolací súd riadne prejednal, preto nebolo potrebné, aby sa odvolací súd v odvolacom konaní zaoberal totožným odvolaním žalovaného v 1.rade, ktorému bolo v konečnom dôsledku súdom prvej inštancie vyhovené.

16. S poukazom na vyššie uvedené Krajský súd v Nitre ako súd odvolací odvolanie žalovaného v 1.rade voči vyhovujúcemu výroku I. odmietol podľa § 386 písm. b) CSP, nakoľko bolo podané neoprávnenou osobou.

17. Pokiaľ ide o vyjadrenie žalovaného v 1.rade, ktorý dôvodil, že ak odvolací súd odmietne konať so žalovaným v 1. rade ako s odvolateľom, žalovaný v 1. rade na základe vyššie uvedených dôvodov oznamuje svoj vstup do konania v pozícii intervenienta na strane žalovaného v 2. rade, odvolací súd uvádza, že žalovaný v 1.rade nemôže v konaní vystupovať aj ako strana sporu a súčasne aj ako intervenient. Do oznámenia žalovaného v 1.rade, že chce v konaní vystupovať ako intervenient (oznámenie o vstupe bolo uvedené v odvolaní) nebolo stále rozhodnuté o odvolaní žalovaného v 1.rade, teda naďalej v konaní vystupoval ako strana sporu.

18. Žalovaný v 2. rade podal odvolanie voči vyhovujúcemu výroku I. a výroku III. o trovách konania. Žalobcovia vo svojej duplike navrhli, aby odvolací súd na odvolacie dôvody žalovaného v 2.rade neprihliadol v zmysle § 366 CSP (novoty v odvolacom konaní), pretože žalovaný v 2.rade svoju prvú procesnú obranu v konaní prezentoval až vo vlastnom odvolaní zo dňa 05.08.2021 a dovtedy žalovaný v 2.rade neuvádzal na svoju obranu žiadne argumenty, pretože sa prakticky prvoinštančného konania nezúčastňoval. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom žalovaného v 2.rade, že žalovaný v 1. rade vystupoval v tomto konaní nielen vo vlastnom mene, ale aj v mene žalovaného v 2.

rade, a to s poukazom na § 6 ods. 2 Zákona o štátnom podniku, podľa ktorého podnik koná v mene vlastníka majetku, ktorý spravuje podľa odseku 1, v konaní pred súdom a orgánmi verejnej správy; obdobne je oprávnený konať v mene štátu vo veciach, ak vlastnícke právo štátu je sporné. Obrana žalovaného v 1.rade v konaní potom predstavovala aj obranu žalovaného v 2.rade, preto jeho odvolanie nie je možné posúdiť v zmysle § 366 CSP.

19. Žalovaný v 2.rade najskôr namietal nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie, že v danej veci je naliehavý právny záujem žalobcov na požadovanom určení. Okrem dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v bode 12 odôvodnenia odvolací súd dopĺňa, že aj Ústavný súd SR vo svojej rozhodovacej činnosti (III. ÚS 178/06, II. ÚS 231/09) vyslovil záver, že "reštitučné predpisy neboli vydané pre ten účel, aby spôsobili zánik vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale aby uľahčili obnovenie tohto vlastníckeho práva. Preto, ak došlo k zabratiu majetku štátu bez právneho dôvodu, osoba nestratila svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku a nič nebráni tomu, aby sa svojho nároku domáhala žalobou opierajúcou sa o všeobecné predpisy Občianskeho práva (podľa nástrojov ochrany vlastníckeho práva - žalôb určovacích, vindikačných, negatívnych a pod.). Odvolací súd sa stotožňuje aj s argumentáciou žalobcov v tom smere, že ešte v roku 1998 bol ako vlastník sporných nehnuteľností evidovaný poručiteľ U.r, preto uplatnenie akýchkoľvek nárokov podľa reštitučných predpisov do roku 1998 by bolo neúspešné pre absenciu odňatia vlastníckeho práva. Podanie žaloby po roku 1998 by bolo zase neúspešné z toho dôvodu, že odňatie by bolo datované až po období neslobody (po 01.01.1990), kedy sa reštitučné predpisy neaplikujú (§ 4 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb., § 2 ods. ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z.). S poukazom na uvedené, odvolací súd je toho názoru, že námietka žalovaného v 2.rade v tomto smere nebola dôvodná a žalobcovia sa mohli svojho nároku domáhať určovacou žalobou.

20. Žalovaný v 2.rade v konaní spochybňoval rozsah vlastníckeho práva poručiteľa v čase jeho smrti vyplývajúci z PKV č. XXXX, pričom dôvodil, že bolo povinnosťou žalobcov predložiť takú relevantnú listinu, ktorá by preukazovala, aká konkrétna časť pozemkov evidovaných naposledy v PKV č. XXXX patrila poručiteľovi v čase jeho smrti. Žalovaný v tomto smere poukazyval na listiny predložené v konaní a to znalecký posudok z 25.04.1970, list MSCPV z 15.03.1971, list poručiteľa z 01.09.1971 adresovaný MPSCV či obsah dedičského spisu D 692/78, ktoré mali spochybníť rozsah vlastníckeho práva poručiteľa v čase jeho smrti. Odvolací súd sa s týmto tvrdením žalovaného v 2. rade nestotožňuje, pretože ani jedna zo spomenutých listín neobsahuje relevantné informácie o tom, že by poručiteľ stratil vlastnícke právo práve k sporným nehnuteľnostiam. Ako už vyplynulo z vykonaného dokazovania, znalecký posudok z 25.04.1970 sa nesporne týkal objektu Z. ulica G., R. II., a to pozemkov o výmere XXX m², ktoré boli použité pre výstavbu uvedenej lokality. Ide teda o časť pozemkov zastavaných Výstavnou ulicou, ktoré nie sú predmetom tohto konania. List MSCPV z 15.03.1971 je len odpoveďou na list poručiteľa z 11.05.1970, v ktorom sa špecifikujú jednotlivé parcely s tým, že predmetná organizácia môže poručiteľovi ponúknuť za tieto nehnuteľnosti náhradu vo výške 0,40 Kčs za 1 m². Samotný list nesie názov Výkup pozemkov pre stavbu vstupného areálu MSCPV Nitra, teda je evidentné, že sa netýka areálu výstaviska. V liste žiadnym spôsobom nie je špecifikované, že by poručiteľ mal vlastniť inú výmeru sporných nehnuteľností, pričom je nepochybné, že sa týka iba ponuky na odkúpenie, ktorá v konečnom dôsledku zo strany poručiteľa nebola prijatá. Rovnako list poručiteľa z 01.09.1971 nepreukazuje skutočnosť, že by došlo k odpredaju práve sporných pozemkov týkajúci sa areálu Agrokomplex. Napriek tomu, že v liste sa spomína Krajský investorský útvar Bratislava, ktorý ponúkol poručiteľovi náhradu vo výške 9 Kčs za 1 meter štvorcový, uvedené treba vidieť v kontexte s listom poručiteľovi z 21.04.1967 zo strany Krajského investorského útvaru Bratislava, kde sa v predmete píše, že ide o ponuku na výkup nehnuteľností týkajúcu sa investičnej výstavby sídlisko Chrenová II. v Nitre vo výmere 331 m². Z uvedených listov vyplýva, že odkúpenie pozemkov týkajúcich sa sídliska Chrenová a Výstavnej ulice realizoval iný subjekt, ako snahu o odkúpenie pozemkov týkajúcich sa výstavby výstaviska Agrokomplex. Najpodstatnejšou skutočnosťou svedčiacou o rozsahu vlastníckeho práva poručiteľa v čase jeho smrti je, že práve PKV číslo XXXX bola príspevkovou organizáciou Agrokomplex použitá ako podklad o vlastníckom práve k daným nehnuteľnostiam slúžiaci na vypracovanie notárskych zápisníc v rokoch 1998 až 2000. Nie je možné akceptovať tvrdenie žalovaného, že poručiteľ postupne strácal vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam a na druhej strane tento subjekt vychádzal pri vydržaní vlastníckeho práva práve z rozsahu nehnuteľností uvedených v tejto PKV číslo XXXX.

21. Žalovaný v 2.rade ďalej namietal, že časť sporných nehnuteľností nadobudla Príspevková organizácia inak než vydržaním, a to kúpnu zmluvou uzavretou s Agrokombinátom „ZOBOR“, štátnym podnikom v likvidácii, pričom súd prvej inštancie sa touto skutočnosťou vôbec nezaoberal. Ak teda

súd nepovažoval predmetnú kúpnu zmluvu za neplatnú, vo vzťahu k sporným pozemkom, ktorých sa predmetná kúpna zmluva týka, bolo dané vlastnícke právo Príspevkovej organizácie a toto vlastnícke právo následne prešlo na žalovaného v 2. rade ex lege už dňa 01.01.2008. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie aj predloženou listinou - Kúpnu zmluvou zo dňa 10.12.1994 (strana 13 odôvodnenia), pričom z odôvodnenia rozsudku nesporne vyplýva, že žiadna listina predložená žalovaným v 1.rade v konaní nebola spôsobilá vyvrátiť skutočnosť, že poručiteľ U. W. bol vlastníkom sporných pozemkov v čase jeho smrti. Nakoniec aj v tomto prípade síce Príspevková organizácia mala nadobudnúť vlastnícke právo k parcele č. XXXX o výmere XXXX m2 titulom uzavretia kúpnej zmluvy s Agrokombinátom „ZOBOR“, štátnym podnikom v likvidácii zo dňa 30.12.1994, avšak predávajúcemu v čase uzavretia tejto zmluvy nesvedčalo vlastnícke právo k predmetnej parcele, preto bol nútený tiež spísať Notársku zápisnicu dňa 20.3.1995, ktorou sa opätovne osvedčovalo vydržanie vlastníckeho práva v prospech Agrokombinát „ZOBOR“. Z notárskej zápisnice vyplýva, že aj v tomto prípade sa vychádzalo z PKV číslo XXXX, ďalej bol predložený geometrický plán, LV č. XXX a výpis z obchodného registra. Osvedčenie o vydržaní vlastníckeho práva bolo teda spísané iba na základe vyhlásenia Ing. V. T., likvidátora Agrokombinátu ZOBOR š.p. v likvidácii. Tento zároveň okrem iného vyhlásil, že „predtým tieto pozemky užíval Štátny majetok Nitra a to od roku 1960, kedy nadobudol všetky vlastnícke práva k uvedeným pozemkom. Posledným subjektom, ktorý vlastnil predmetné nehnuteľnosti bol Agrokombinát Zobor š.p. Ten na základe kúpnej zmluvy v roku 1992 predal administratívnu budovu novému subjektu. Pri súčasnej revízii majetku podniku likvidátorom podniku sa zistilo, že parcela číslo XXXX nie je v katastri nehnuteľností poznamenaná na vlastníka Agrokombinát Zobor, š.p. v likvidácii. Účastník uvádza, že k tomuto nedopatreniu pravdepodobne došlo na základe toho, že zmluvy o nadobudnutí majetku v roku 1960 pôvodným podnikom sa ku dnešnému dňu nezachovali a neboli taktiež intabulované do pozemkovej knihy, pretože nebol v tom období vyhotovený geometrický plán a podľa vtedy platných predpisov účinnosť zmluvy nebola podmienená intabuláciou vlastníckeho práva.“ Z predložených listín ďalej nesporne vyplýva, že hneď po spísaní notárskej zápisnice NZ 60/95 zo dňa 20.03.1995 došlo nasledujúci deň 21.03.1995 k overeniu podpisov kúpnej zmluvy zo dňa 30.12.1994. Odvolací súd dodáva, že aj pri tejto nehnuteľnosti malo dôjsť k vydržaniu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam pôvodne zapísaných v PKV č. XXXX Agrokombinátom ZOBOR š.p. v likvidácii, pričom vôbec neboli splnené podmienky vydržania, keďže aj v tomto prípade chýbal titul vydržania. Parcelu č. XXXX pôvodne „zabral“ MCSPV Nitra (Štátny majetok Nitra), ktorému nesvedčalo vlastnícke právo k nej, keďže posledným zápisom o vlastníckom práve bol práve zápis v PKV č. XXXX a ďalším a zároveň posledným bol zápis na LV na základe spornej Notárskej zápisnice o vydržaní NZ 60/95. Aj pri tejto nehnuteľnosti platia všetky dôvody o nesplnení podmienok vydržania, na ktoré vo svojom rozhodnutí poukazoval súd prvej inštancie. Vzhľadom k uvedenému právny predchodca žalovaného 1/ Agrokomplex - výstavníctvo, štátna príspevková organizácia nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k parcele číslo 1058 o výmere 2945 m2 od nevlastníka (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu SR, ktorý rozhodol vo veľkom senáte dňa 27. apríla 2021, sp. zn. 1VOBdo/2/2020).

22. V ďalších dôvodoch odvolania namieta žalovaný v 2.rade právny záver súdu prvej inštancie, že žalovaný v 2. rade nemohol vydržať vlastnícke právo k dotknutým pozemkom. Poukazoval na to, že aj v prípade, ak by súd dospel k záveru, že žalovaný v 2. rade nenadobudol vlastnícke právo k sporným pozemkom derivatívnym spôsobom ex lege (na základe § 21 ods. 13 ZoRPVS a v dôsledku zrušenia Príspevkovej organizácie), nadobudol ho originárnym spôsobom - vydržaním, a to najneskôr dňa 01.01.2018. Aj v tomto právnom posúdení sa odvolací súd plne stotožnil s dôvodmi uvádzanými súdom prvej inštancie spočívajúce v tom, že vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam nemohlo zrušením príspevkovej organizácie ex lege prejsť na zriaďovateľa, respektíve na Slovensku republiku. Podľa zakladacej listiny žalovaného 1/ - na štátny podnik prechádzajú práva a povinnosti zrušenej príspevkovej organizácie Agrokomplex - Výstavníctvo Nitra. Súd prvej inštancie správne uviedol, že ak nenadobudla vlastnícke právo vydržaním príspevková organizácia, keďže nebola dobromyseľná, nemohol vlastnícke právo nadobudnúť ani nástupca - štátny podnik. V danom prípade išlo len o zmenu právnej formy, keď zanikla príspevková organizácia a namiesto nej vznikol štátny podnik, pričom na žalovaného 1/, ale zároveň aj na žalovaného 2/ prešli všetky práva a povinnosti príspevkovej organizácie Agrokomplex, teda prevzali všetky písomné podklady, dokumenty, zmluvy týkajúce sa majetku príspevkovej organizácie Agrokomplex. Príspevková organizácia a žalovaný v 1/rade boli prepojení majetkovo i personálne, takže nie je možné dospieť k záveru, že keď nebola dobromyseľná príspevková organizácia, tak sa jej zákonný nástupca zrazu stal dobromyseľným od 1.1.2008, lebo vychádzal iba zo zápisov o vlastníckom práve v katastri nehnuteľností.

23. Odvolací súd nesúhlasí ani s názorom žalovaného v 2/rade, že mu od 1.1.2008 začala plynúť nová vydržacia doba, keďže sa považoval za dobromyseľného držiteľa sporných nehnuteľností. Aj v tomto smere odvolací súd poukazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie, že aj v prípade, keby mala žalovanému začať plynúť nová vydržacia doba (s čím sa s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd nestotožňuje), tak obsah listov zo dňa 14.08.2017, 18.09.2017, 20.11.2017 jednoznačne musel narušiť dobromyseľnosť žalovaných. Odvolací súd na rozdiel od žalovaných zastal názor, že obsah týchto listov musel narušiť dobromyseľnú držbu žalovaných, pretože hneď v prvom liste zo dňa 14.08.2017 právny zástupca C. predložil žalovanému 1/ nielen pozemkovoknižnú vložku číslo XXXX, ale aj notárske zápisnice, komunikáciu U. W. s príspevkovou organizáciou Agrokomplex, pričom v liste sa spomína aj geometrický plán číslo 696/2016, ktorý už bol žalovanému zaslaný. V odpovedi žalovaného 1/ zo dňa 18.09.2017 sám žalovaný 1/ identifikoval akých nehnuteľností sa týka mimosúdna dohoda, keďže sám uvádza, že ide o nehnuteľnosti po nebohom U. W. nachádzajúce sa v katastrálnom území R., vedené na LV číslo XXXX. V poslednom liste zo dňa 20.11.2017 - doplnenie návrhu mimosúdnej dohody, je už výslovne poukazované aj na sporné parcely. Odvolací súd nepovažoval za pravdivé ani tvrdenie žalovaného 2/, že súd prvej inštancie sa v napádanom rozhodnutí otázkou vydržania vlastníckeho práva žalovaným v 2. rade nezaoberal, pretože z odôvodnenia rozhodnutia nesporne vyplýva, že súd hovorí o spochybnení dobromyseľnosti žalovaných, čím myslí aj žalovaného 2/. Aj v závere bodu 20 odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie uvádza : „ Na uvedených skutočnostiach nič nemení fakt, že listy boli adresované len žalovanému 1/ a neboli adresované priamo aj žalovanému 2/, pretože žalovaný 1/ je správcom majetku, ktorý je vo vlastníctve žalovaného 2/.“

24. Pokiaľ ide o uplatnenie zásady „právo patrí len bdelym“, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie (bod 21) rozsudku súdu prvej inštancie. Poukazujúc na preukázané konanie žalobcov v rámci ochrany ich vlastníckych práv (od roku 1971 listy poručiť, tri dedičské konania- posledné ukončené v roku 2010, list E. v roku 1991, listy žalobcov v roku 2017) vôbec nie je možné hovoriť o hrubej nedbalosti žalobcov, ako sa to snaží prezentovať žalovaný v 2. rade. Práve naopak boli to žalovaní a ich právni predchodcovia, ktorí právnomu predchodcovi žalobcov odňali vlastnícke právo tak, že napriek tomu, že vedeli kto je vlastníkom sporných pozemkov, na týchto zrealizovali výstavbu areálu Agrokomplex bez toho, aby tieto pozemky od poručiť odkúpili. V danom prípade preto vôbec nie je možné hovoriť o práve žalovaného v 2. rade ako dobromyseľného nadobúdateľa sporných pozemkov. Správne preto súd prvej inštancie skonštatoval, že v danom prípade sa na strane žalovaných nejedná o dobromyseľných nadobúdateľov a v prípade žalobcov nejde o nedbalých vlastníkov. Nemožno akceptovať stav, že po získaní vlastníckeho práva štátu k predmetným nehnuteľnostiam v období predchádzajúceho režimu nezákonným spôsobom by sa tento stav vlastne legalizoval len na základe žalovaným tvrdenej dobromyseľnosti, keď zo všetkých v konaní preukázaných okolností vyplýva, že žalovaní nemohli predmetné nehnuteľnosti nadobudnúť na základe dobromyseľného vydržania.

25. Žalovaný v 2.rade namietal nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní v danej právnej veci riadil vyššie uvedenými zásadami právneho štátu. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Prihliadajúc na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozsudku v zmysle § 220 CSP a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného za preskúmateľné v takej miere, že nedošlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces, keď súd prvej inštancie dal odpoveď na tie otázky nastolené sporovými stranami, ktoré mali pre vec podstatný význam, ktorá odpoveď dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby súd zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, teda obsahuje stručné a jasné objasnenie skutkového a právneho základu súdneho rozhodnutia, teda odôvodnenie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

26. Odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003). Judikatúra EŠLP nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

27. K odvolaniu podanému zo strany intervenienta vystupujúceho na strane žalovaných odvolací súd uvádza, že toto odvolanie obsahovalo prakticky totožné odvolacie dôvody ako odvolanie žalovaného v 2.rade, preto odvolací súd poukazuje na všetky ním uvedené dôvody smerujúce k odvolaniu žalovaného v 2.rade.

28. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I., ako aj vo výroku o trovách konania III. potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania strán sporu odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a žalobcom v 1. až 3. rade, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2.rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Žalovaný v 2.rade nebol v odvolacom konaní úspešný, keďže jeho odvolanie bolo považované za nedôvodné. Rovnako aj žalovaný v 1.rade v odvolacom konaní úspešný nebol, pretože jeho odvolanie bolo odmietnuté.

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).